

Bijzondere middag voor paardenliefhebbers

door Gemma van Winden-Tetteroo

Midden-Delfland – Nieuwsgierig komt het paard naar hem toe, snuffelt aan zijn haar, knabbelt op zijn hand. Als Piet reageert, weert het paard hem af: kom niet te dicht bij, lijkt het te zeggen. De toeschouwers in de manege houden hun adem in, het is doodstil.

Paardenpraktijk Midden-Delfland

Dierenarts Hanneke Blokdijk van Paardenpraktijk Midden-Delfland organiseert jaarlijks een leuke of boeiende bijeenkomst voor haar klanten. Dit jaar heeft zij gekozen voor een bijzonder onderwerp: een man die op heel indringende manier met paarden om kan gaan: Piet Nibbelink. "Paarden reageren op onze gemoedstoestand, ze zijn eigenlijk een afspiegeling van ons eigen doen en laten. Mmm... klinkt zeker weer te zweverig," zegt Piet terwijl hij een demonstratie geeft in de binnenbak van een manege. De mensen hangen aan zijn lippen.

Piet (55) komt uit Arnhem en vertelt zijn verhaal: hoe hij oorspronkelijk docent biologie en natuurkunde was. Hij heeft altijd iets met natuur, met mensen en dieren gehad. Op zijn 34e begon hij met paardrijden. Hij kwam in de omstandigheid om een eigen paard te kopen en werd steeds enthousiaster, ging zelfs wedstrijden rijden. "Maar het belang van samenzijn met het paard veranderde van een goede relatie in een prestatie. Tot ik een video zag van Claus Ferdinand Hempfling. Die man bereed zijn paard en deed alles zonder zweep, zonder sporen, zonder bit. 'Dat wil ik ook leren, want kennelijk doe ik nu iets fout,' dacht ik."

"Mijn ego was er met mij vandoor gegaan"

En toen Hempfling een keer naar Nederland

kwam, ging Piet met zijn paard naar hem toe om te laten zien hoe ver hij gekomen was. Het paard deed echter alles behalve dat waar Piet op hoopte. "Je moet niet willen," riep Claus hem toe. "Ik was teveel met mezelf bezig, wil legde het paard mijn wil op. Mijn ego was weer met mij aan de haal gegaan. Ik heb twee maanden geen paard aangeraakt, ik moest eerst mijzelf weer vinden. Je moet je verdiepen in je eigen persoon en een paard

laten groeien, het gaat niet om een trucje dat je kunt leren," zegt Piet, terwijl hij het paard rustig zijn gang laat gaan.

Energieveld

Voor de demonstratie kreeg Piet drie, qua karakter moeilijke paarden stuk voor stuk in de bak. "Ik kijk hem niet aan en dan doet hij een stapje terug," laat Piet zien. Het is een prachtig gezicht, je ziet dat het paard toch wel

Piet Nibbelink met het paard dat hem is toevertrouwd.

toenadering zoekt en duidelijk reageert op de bewegingen van Piet. "Je stapt niet zomaar op een paard, je komt in elkaars energieveld." Langzaam zie je hoe het paard vertrouwen vindt. "Het maakt niet uit of je een hoog sensitief of een flegmatisch paard hebt. Een paard is een vredelievend dier, je eigen lichaamstaal is belangrijk. Je moet mensen in hun waarde laten, maar dieren ook." Het touw dat Piet in zijn hand heeft, fungeert als staart. Daarmee geeft Piet aan dat hij niet wil dat het paard aan zijn vestje begint te knabbelen. Hij geeft het paard rust en de tijd om op onderzoek uit te gaan. De mensen in de manege zien met verbazing hoe het Piet lukt het paard in draf of galop te krijgen alleen maar door zelf te gaan huppelen.

Getraumatiseerd

Het tweede paard is uiterst moeilijk te benaderen. Dit keer lijkt het niet te lukken. "Het paard is duidelijk zwaar beschadigd, het laat mij niet toe," zegt Piet na een tijdlang proberen. De eigenaresse van het paard bevestigt dit beeld. "Ik heb twee jaar in de stal zitten janken totdat hij me eindelijk vertrouwde," zegt zij. Meerdere paardenliefhebbers langs de kant hebben kippenvel, moeten slikken of laten zelfs hun tranen de vrije loop; zij zijn ontzettend begaan met het paard dat inderdaad zichtbaar getraumatiseerd is. "Hoe kun je als mens zo ver gaan dat je een paard zo misbruikt," fluistert een dame tegen haar buurvrouw. Intussen gaat het paard maar nauwelijks in op de uitnodiging van Piet. "Dit paard wil gewoon echt niet. Over twee of drie minuten stop ik ermee. Met dit paard zou ik al tevreden zijn geweest als ie aan mijn hand wilde snuffelen, dat zou al een overwinning zijn," zegt Piet terwijl hij voor de laatste keer een eindje verder op zijn hurken gaat zitten. Langzaam komt het paard naar hem toe. En tot de verbazing van iedereen snuffelt hij aan de schouder van Piet en begint toch, zachtjes, aan zijn haar te knabbelen.